

de demokratiet. Det er netop det, som Europarådet skal være dem, der hjælper til med i de kommende år.

Spørgsmålet bliver, om det bliver den russiske autoritarisme eller de to fredelige revolutioner, der kommer til at præge udviklingen i Armenien, Aserbajdsjan, Moldova og Hviderusland, som jo i dag desværre er et håbløst tilfælde og det eneste land, der ikke i dag er medlem af Europarådet. Selv om Europarådet desværre ikke har direkte adgang til Hviderusland, udfoldes der mange bestræbelser på at opdyrke kontakter blandt demokratiske kræfter og på at hjælpe civilsamfundet over for regimets overgreb.

Europarådets monitorering foregår på mange måder. Ministerkomiteen foretager tematiske sammenligninger af best practices og har desuden nedsat ekspertkomiteer, hvis mange forskelligartede mandater måske kunne trænge til et overordnet eftersyn, ligesom vi også kunne foretage et eftersyn af de konventioner, som kun få lande alligevel har tiltrådt.

Kl. 13.45

Rusland, som irriteres over Europarådets aldrig svigtende opmærksomhed over for mangelen på reel pressefrihed i landet og også over omtalen af deres adfærd i Tjetjenien, har gjort sig til talsmand for, at vi skal have et Europaråd, hvor vi diskuterer mange nye områder, og hvor vi skal koncentrere os mere om sociale og kulturelle områder. Danmark har – og det vil jeg tilslutte mig – gjort sig til talsmand for, at vi først og fremmest skal koncentrere os om Europarådets klassiske påvirkningsmuligheder på områderne demokrati, menneskeret og retssamfund. Den diskussion kommer jo til at foregå på topmødet i Warszawa, og her mener jeg, at man selvfølgelig samtidig skal tage hensyn til, at der er lande, der ikke er medlemmer af EU. Så er der selvfølgelig lande, der gerne vil have, at man breder samtaleemnerne lidt ud, men det må ikke give sig udslag i, at vi holder op med monitoreringen i de lande, hvor demokratiet ikke har det så godt:

Vi skal undgå duplikering, når det gælder EU, og jeg vil godt sige, at de planer, der er om at udvide centeret i Wien til et egentligt agentur for grundlæggende rettigheder, godt kan gå hen og blive en form for duplikering. I hvert fald kan der komme en overlappning af Europarådets efterhånden omfattende arbejde på det samme område, så jeg håber, at man kan finde en sådan måde, at man kan bygge videre på de resultater,

som Europarådet når, og EU ikke gør præcis det samme, så vi skal møde monitorering på hvert andet gadehjørne i de forskellige organisationer.

Det er også vigtigt, at OSCE og Europarådet finder deres rolle i forhold til hinanden. Der er ingen tvivl om, at OSCE har langt flere midler til at foretage valgobservationer. Her har Europarådet mere en politisk mission i de lande, der er under monitorering, og derfor er det også vigtigt, at vi kan samarbejde og finde ud af, hvor vi kan mest, og hvilke organisationer der skal tage sig af hvad.

Af de tre europæiske organisationer er det kun Europarådet, der geografisk set er en pan-europæisk organisation, og som derved bør anerkendes som en regional organisation i FN efter pagtens kapitel 8, og i den forbindelse har Europarådet i virkeligheden et eksportpotentiale. Europarådets Parlamentariske Forsamling har et udvalg for eksterne forbindelser, som er i gang med at indlede dialog med lignende afrikanske, asiatiske og latinamerikanske organisationer. I øjeblikket har de ikke parlamentariske dimensioner på samme måde som Europarådet, men vi kunne håbe, at hvis den model blev taget op andre steder på andre kontinenter, kunne den hjælpe med til at skabe gensidig påvirkning, normsætning, dialog og støtte i de geografiske enheder, der kan forebygge konflikter og udøve rettidig omhu over for hinandens problemer, sådan som Europarådet har virket, lige siden det blev dannet i 1949.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Fra det internationale samfunds side og også fra national side har man gjort forskellige ting for at undgå, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol bliver overbebyrdet. Man har f.eks. oprettet institutionen Den europæiske menneskerettighedskommissær, og de enkelte lande har oprettet institutter, som kan fungere som rådgivere for regeringen, så regeringen ikke laver lovgivning, der er i strid med menneskerettighederne.

Hvordan har fru Hanne Severinsen det med, at både Institut for Menneskerettigheder og Den europæiske menneskerettighedskommissær har rejst en sønderlemmende kritik af Danmarks manglende overholdelse af menneskerettighederne? Danmark er faktisk i den situation, at vi kan blive et land, der i meget høj grad vil levere sager til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, fordi vi ikke selv sikrer borgerne den